

Svar til *Fachverband für Skandinavistik*

Af Marianne Stidsen

Lad mig først sige, at det var en stor ære for mig at blive inviteret som keynote-forelæser på det tyske skandinavistforbunds ATdS-konference i efteråret 2019. Jeg var også glad for, at jeg kunne få lov at forelæse ud fra min netop udgivne bog *Den nordiske MeToo-revolution – og dens omkostninger*, da det forekom at være et emne, der måtte interessere tysktalende skandinavister på tværs af de forskellige faggrene, som konferencen dækker.

Når det er sagt, kan jeg ikke genkende den opsummering af forløbet, som forkvinde for forbundet Prof. Dr. Hanna Eglinger giver i kommentaren til min kronik i Politiken d. 28. maj, hvor jeg bruger det efterspil, min optræden på ATdS-konferencen fik, som eksempel på den problematiske cancel culture og ensretning, der i flere år har præget de akademiske miljøer i Nordamerika og England, og nu også er begyndt at præge dem her på kontinentet, bl.a. inden for mit eget fagområde.

For det første: Vi var to keynote-forelæsere den første dag, der skulle tale om emner relateret til feminismen. Den ene var den svenske journalist, forfatter m.m. Ulrika Knutson, hvis – fremragende – foredrag handlede om den ældre svenske kvindesagsforkæmper Elin Wägner. Den anden var undertegnede, hvis foredrag altså handlede om feminismen i Norden i dens seneste fase. Begge foredrag tilkendegav tydeligt holdninger til det emne, der taltes om. Ulrika Knutsons var hvad jeg vil betegne som positiv, mens egen var – og er – mere kritisk. Hele spektret var dermed dækket ind. Det må der kunne være plads til i et akademisk forum.

For det andet: At jeg så at sige skulle have 'kuppet scenen' med henblik på provokation, er decideret forkert. Efter min bogs udgivelse i juni 2019 brød en mindre mediestorm løs om den i især Danmark og Sverige. Sandsynligvis fordi man efterhånden er så uvant med – også på vore breddegrader – at et emne som feminisme overhovedet kan behandles kritisk. For netop ikke at risikere, at arrangørerne skulle komme til at stå i en ubehagelig situation, de ikke havde forudset,

sendte jeg forinden en mail til Hanna Eglinger, arrangøren af ATdS-konferencen, hvor jeg skrev, at jeg ville forberede hende på, at der havde været denne mediestorm, og fremlagde, hvordan jeg havde tænkt mig at tackle det. Efterfølgende svarede Hanna Eglinger mig og sagde ”tak för ’varningen’”. Hun skrev også, at hun var bevidst om mediestormen og det hele, men at hun syntes, det ville blive spændende at høre mere om det ”och att få en livlig diskussion”.

For det tredje: Jeg medgiver, at der blev lidt mindre tid til diskussionen umiddelbart efter mit foredrag end planlagt, og skylden herfor tager jeg også gerne på mig, da foredraget – som i øvrigt grundlæggende bestod af en opsummering af hovedpointerne i min MeToo-bog, belagt med dokumentation hovedsaglig herfra – tog et par minutter længere end beregnet. Alligevel var og blev det i mine øjne en uhørt fremgangsmåde, man herefter tog i anvendelse. Som jeg skriver i min kronik i Politiken, var det helt tilfældigt, at jeg hørte om det statement, som statusgrupperne havde tænkt sig at fremføre på konferencens afsluttende dag. Da det jo måtte betyde, at jeg ikke var tiltænkt nogen mulighed for at svare – for ellers havde man vel adviseret mig – havde jeg ingen lyst til selv at møde op. I stedet fik jeg en kollega, der også var med på konferencen, til at nedskrive, hvad der blev sagt. Her er hans ordrette referat:

Ruminerende. Uvidenskabeligt. Populistisk. Alle var oprørte. Derfor var man paralyserede og kunne ikke tale om det i diskussionen umiddelbart efter. Alle var fuldstændig enige om, at man måtte distancere sig fra det. Der havde vist sig en konsensus om, at foredraget skulle afvises, og at man måtte sikre sig, at den slags ikke kunne gentage sig i fremtiden. Det var upassende og man overvejede en protestnote. Fandt det egentlig nødvendigt at tage stilling til det. Men man skulle ikke vække 'sovende hunde'.

For mig at se er en sådan reaktion på en konferencedeltager, der oven i købet er inviteret til at holde en keynote-forelæsning om et aftalt emne, ikke noget særlig godt eksempel på ”et forum for udveksling og flerstemmighed, som tjener til at fremme vores ideal om en fri, kritisk og produktiv videnskab”, som det hedder i kommentaren fra *Fachverband für Skandinavistik*. Den er snarere eksempel på det modsatte.

Jeg mener – og det håber jeg da også, de fleste andre gør – det er ærgerligt, at den slags kan forekomme inden for et moderne Akademia, hvor der nødvendigvis må være højt til loftet og hvor forskellige tilgange, perspektiver og holdninger nødvendigvis må kunne brydes i åben og ligeværdig diskussion. Uanset hvad emnet er.